

Г. ФИЛИПОВ
ТРИТЕ ВЪЛШЕБСТВА

chitanka.info

Живял някога край Северно море силен цар, господар на много страни и кораби. Той имал трима синове. Когато пораснали, поискали да тръгнат по море, да опитат своята сила, да се отличат със смели дела и да спечелят много богатства.

Царят заповядал да приготвят три кораба за тримата си сина.

— Какво смяташ да правиш с кораба, който ти подарих? — попитал той най-големия си син.

— Мисля да отпътувам през девет морета на изток и да събера богатства от далечните брегове и острови — отвърнал той.

— Добре си намислил — рекъл царят. — Заминавай и нека щастието скоро ти се усмихне!

След това попитал средния си син:

— А ти, синко, какво мислиш да предприемеш с кораба, който ти подарих?

— Драги татко, — отвърнал средният син — мисля да отпътувам през морето на запад. Искам да откроя нови земи и острови, и да донеса техните богатства.

— Добре си намислил. Върви, нека щастието ти се усмихне! — рекъл и на него царят.

Накрая той задал същия въпрос и на най-малкия си син, а той му отговорил:

— Аз, драги татко, мисля да се отдам на приключения и както досега, да се покажа достоен за твоето име и любов.

Този отговор изненадал царя, защото не очаквал да чуе подобно нещо, но все пак казал:

— Заминавай и на добър път!

Рано на другата сутрин синовете се качили на своите кораби и потеглили. Известно време плували заедно, но когато излезли в открито море, единият кораб поел на изток, другият на запад, а третият на юг.

Първият кораб, който тръгнал на изток, стигнал в страната на среброто, където вместо сняг, валели сребърни пари. Царският син напълнил кораба със сребро и отплувал обратно.

Вторият кораб, който плувал на запад, стигнал в страната на златото. Там средният син го напълнил със злато и поел обратно.

Третият кораб, който тръгнал на юг, не могъл да намери нито сребърна, нито златна страна. Храната се свършила. В далечината

царският син забелязал черна точка и се отправил на там. Надявал се да намери страната на хляба, но когато се доближил до брега, видял, че това е пуст остров.

Три дни царският син обикалял пустия остров и не могъл да намери храна нито за себе си, нито за хората си. На третия ден паднал изтощен в безсъзнание. Когато се свестил, видял дивна девойка, която състрадателно го гледала.

— Кой си ти и как си дошъл тук? — запитала го тя.

— Ах, по-добре да не бях идвал! — отвърнал царският син. — Аз съм принц, но сега умирам от глад!

— Аз ще ти помогна! Ела с мен! — рекла девойката и отвела принца до малка къщичка, където работела една стара жена.

Девойката рекла на бабата:

— Мила майко, дай на този принц, който е много гладен, вълшебната кърпичка, която изпълнява всички желания.

Бабата се намръщила, но извадила от един долап извезана кърпичка. Разгърнала я върху масата и рекла:

— Кърпичке, дай храна за един човек!

Още не изрече последните думи и ето, на масата върху кърпичката се наредили хляб, печено месо, плодове и вино.

Девойката поканила принца да се нахрани. Той седнал на масата и сладко се нахранил. Пил за здравето на девойката и на бабата, а след това тръгнал да си ходи.

Девойката се спуснала след него и извикала:

— Вземи и мен! Тук се чувствам самотна. Не искам да оставам без тебе!

— Мила девойко! — отвърнал принцът. — Не мога да те взема със себе си, защото не знам къде отивам. Ако ми се усмихне щастие то ще се върна и ще те взема.

— Добре, но не забравяй да удържиш думата си. Подарявам ти вълшебната кърпичка! Служи си с нея, пази я добре и не ме забравяй!

Царският син се върнал на кораба и намерил хората си гладни и отчаяни. Наредил да донесат най-голямата маса на кораба. Заповядал на моряците да насядат около нея, разгърнал вълшебната кърпичка и рекъл:

— Кърпичке, сега нахрани всички!

Морящите изненадано гледали как на масата се трупали печено месо, салати, вино, плодове. Започнало истинско угощение. Нахранили се до насита и настроението им се подобрило. После продължили пътя си.

Привечер стигнали друг остров. Царският син го разгледал и видял, че не е населен. По едно време огладнял и разтворил кърпичката. Изведнъж пред него се явил един човек и му казал:

— Ти ядеш и преяждаш, а пък аз умирам от глад!

— Бъди ми гост! — казал принцът.

И изгладнелият гост видял пред себе си различни ястия. Принцът разказал на странника как се сдобил с вълшебната кърпичка.

— Да-а — отвърнал непознатият, — виждал съм много чародейни предмети, които изпълняват най-различни желания, но не всички са полезни. Ето, погледни моята тояга. И тя е вълшебна. Ако извърна дръжката на тоягата на една страна и ѝ кажа: „Да дойдат сто, хиляда или сто хиляди войници или конници“, те веднага се изпречват пред мен и изпълняват всичко, което им заповядам. Извърна ли дръжката на другата страна, веднага изчезват. Но каква полза от това, след като войниците искат да ядат, а аз нямам с какво да ги нахраня. Твоята вълшебна кърпа е по-ценна. На драго сърце бих ти дал тоягата си за нея.

— Добре! Да се разменим тогава! — казал царският син.

Непознатият се зарадвал.

Царският син взел вълшебната тояга, а непознатият кърпата и се разделили.

След малко царският син извърнал дръжката на тоягата и извикал: „Сто конника!“ Веднага се чул конски тропот и пред него се изправили сто конника.

— Начаса ми върнете моята вълшебна кърпа! — заповядал им принцът.

Конниците се втурнали като фурия да изпълнят заповедта му и след малко се върнали с вълшебната кърпа.

Младият принц заповядал:

— Кърпичке, сложи ядене за сто души!

Конниците насядали около кърпата и се наядли до насита. Тогава младият принц завъртял дръжката на тоягата на другата страна и стоте конника изчезнали.

Принцът се върнал на кораба и отново продължил пътуването си. Привечер на другия ден стигнали трети остров и царският принц слязъл веднага, защото искал да преживее ново приключение. По едно време срещнал стара жена, забрадена с кърпа, съшита от различни пъстроцветни парчета плат.

Жената била бледа и изтощена.

— Ах, умирам от глад и жажда! — проплакала тя. — От два дни не съм слагала нищо в уста. Имаш ли да ми дадеш поне парче хляб, момко?

— Ще ти дам, бабо! — отвърнал принцът. — Мога да ти дам каквото ядене си пожелаеш — добавил той и заповядал на кърпичката да сложи трапеза за двама.

Бабата се нахранила и зарадвана, започнала да подхвърля забрадката си нагоре. За миг забрадката се пръснала на хиляди парчета и където паднело бяло късче от нея, се издигал разкошен замък, а там, където паднело зелено парче, се ширвала разкошна градина с езеро по средата. Това много се харесало на принца и той казал на бабата:

— Завиждам ти на хубавата забрадка!

— Да, много е хубава! — отвърнала му тя. — Но каква полза от нея, когато няма какво да ям? Колко бих се радвала, ако притежавах твоята вълшебна кърпичка!

— Тогава да се разменим! — предложил принцът.

Бабата му дала забрадката и взела от него вълшебната кърпа.

Не минало много време и принцът извърнал дръжката на тоягата, повикал стотина души и им заповядал да донесат веднага вълшебната кърпа. За миг желанието му било изпълнено.

Продължили пътуването си и принцът видял друг малък остров. Пожелал да разгледа и него. Обикалял дълго време, но не намерил нищо, легнал да си почине и задрямал.

По едно време се събудил от приятните звуци на цигулка. Повдигнал глава и видял на една скала необикновен свирач. Поздравил го и му обяснил, че свиренето много му харесва. Царският син пожелал и тази цигулка. Нейният собственик, след като опитал чародейството на вълшебната кърпичка, се съгласил да я размени с нея. Принцът, както и по-рано, бързо си върнал вълшебната кърпа.

След много пътуване царският син най-сетне пожелал да се върне в отечеството си. Когато пристигнал, било вече тъмно и той

потърсил удобно място в парка на двореца, за да легне да спи.

За другия ден царят уредил лов в парка и еленът, който щял да бъде убит, бил за царската трапеза. Ловджийските кучета подушили чужденеца и започнали да лаят. Царят чул лая им, приближил се до дървото, видял принца, но не му се зарадвал.

— Ти се върна! — рекъл той. — Виждам, че нищо не носиш. Твоите братя донесоха сребро и злато. Аз смятах, че ще отидеш в страната на диамантите и ще донесеш пълен кораб. Докато ти пътуваше аз влязох във война с нашия съсед, който ми отне много области. Всичкото сребро и злато, което донесоха братята ти, отиде за оръжие и поддържане на войската. Има опасност противникът да завладее цялото царство.

В този миг пристигнали вестноосци и съобщили, че неприятелят нахлул в страната от три места. Не оставало нищо друго на царя и синовете му, освен да бягат. Най-малкият син, обаче, извърнал дръжката на тоягата и извикал:

— Сто хиляди войника, конница и пехота! Неприятелят да бъде прогонен!

Изведнъж наоколо почерняло от войска и след малко от противника не останал и помен. Войската на младия принц дори завладяла съседното царство.

Тогава царският син разгърнал вълшебната кърпичка и казал:

— Кърпичке, пригответи трапеза за сто хиляди души! И ето, в миг се появили стотици наредени маси.

— На угощение без музика не може! — добавил принцът. — Аз ще ви посвирия на цигулка.

Той започнал да свири и всички наоколо завикали с възхищение: „Браво! Браво!“

— А сега трябва да поправим разрушенията от войната — казал младият принц.

Хвърлил нагоре шарената забрадка и цялата страна се покрила с дворци, замъци, разкошни паркове и езера. С помощта на вълшебната кърпичка набавил храна в изобилие за народа.

После завъртял дръжката на тоягата и създал мощна войска. Най-сетне с цигулката възвърнал доброто настроение на целия народ.

Като направил всичко това, принцът се сетил за хубавата девойка от пустия остров.

— Тя удържа думата си, сега аз трябва да удържа своята! —
рекъл той на баща си и тръгнал, за да я доведе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.